

*O kas apskritai yra „normalu“?
Man atrodo, kad viskas, kas padeda išgyventi, yra normalu.*

VISI VIENIŠI ŽMONĖS

IGNĖ ALE

vagonų knygos
Knygute.lt

Ignė Ale

**VISI
VIENIŠI
ŽMONĖS**

Romanas

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Živilė Adomaitytė, dizainas, 2022

© Živilė Adomaitytė, viršelio iliustracija

© „Svajonių knygos“, 2023

SBN 978-609-03-0860-8

Elektroninė versija © [Knygute.lt](https://www.knygute.lt), 2023

1

Kovas

Stoviu ant šaligatvio, dairydamosi raudono sesers automobilio. Kuprinės petnešos spaudžia pečius, pirštai, laikantys maišelį su knygomis, stingsta. Po pietų nuo jūros staiga plūstelėjęs rūkas paslėpė blausią saulę ir dabar žvarba žnaibo skruostus, nosies galiuką. Sutarepsi, kad sušilčiau. Nejučia imu svarstyti, ar vertėjo grįžti į Klaipėdą, kurioje lietus, vėjas ir rūkas keičia vienas kitą nesibaigiančioje estafetėje. Tada prisimenu Vilniaus sniego pusnis, triaukščius viadukus, per siūles yrančius troleibusus ir nusprendžiu:

vertėjo.

Staiga monotoniškame automobilių sraute, riedančiame Herkaus Manto gatve, šmėsteli ryški dėmė. Pagaliau.

Vos seseriai sustojus, atplėšiu dureles keleivio pusėje ir įsirangau į šiltą saloną. Austėja viską supranta be žodžių ir įjungia sėdynės šildymą.

– Ačiū, – sukalenu dantimis.

Persisukusi numetu ant užpakalinės sėdynės savo daiktus ir ištiesusi ranką pakutenu dukterėčią, saugiai prisegtą kėdutėje. Rusvame mergaitės veide nušvinta akinama

šypsena.

– Usule! – sukrykščia ji.

– Maja! – šūkteliu ir aš. – Kaip darželis?

Ji tik sumirksi ir, nieko neatsakiusi, nukreipia žvilgsnį pro langą. Pradedą

pirštuku bedžioti stiklą ir kažką niūniuoti. Atsisuku į priekį. Neabejoju, kad dukterėčia mane myli, bet niekaip nerandu su ja bendros kalbos.

- Gerai darželis, gerai. Kaip dar gali būti? Žaidi, valgai ir miegi. Svajonė, - už savo dukrą atsako Austėja, neatitraudama įdėmaus žvilgsnio nuo kelio.

- Kodėl ji man niekada neatsako? - klausiu pritildžiusi balsą.

- Nes ne to klausi. Ji juk vaikas. Stebėk, - taria ji ir, žiūrėdama į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, garsiai paklausia: - Maja, ką šiandien valgei darželyje?

- Radoną sriubą, - nedelsdama atsako mergaitė.

- Skanu buvo?

- Ne!

Mudvi su Austėja šypsodamosi susižvalgome.

- O su kuo žaidei?

- Su Kotyna.

- Ką žaidėte?

- Sėpynes!

Įsidrąsinusi paklausiu ir aš:

- Ar patiko?

Vėl atsitrenkiu į tylos sieną. Bejėgiškai skėstelėjusi rankomis, reikšmingai pažvelgiu į seserį.

- Uršule, jai treji, - pasako ji su didžiule kantrybe, kurią turbūt ir išsiugdė per tuos trejus motinystės metus. - Ji dėmesį išlaiko ne ilgiau nei auksinė žuvelė.

- Vis tiek... - burbteliu susinerdama rankas ant krūtinės. - Nežinau, kaip su ja bendrauti.

Austėja pakrato galvą.

- Kaip nori, taip ir bendrauk. Nejau manai, kad mes namie filosofinius klausimus gvildenam?

- Ką aš žinau. Gal! Tik noriu su tavo dukra užmegzti tvirtą emocinį ryšį. Nenoriu būti ta teta, su kuria ji laiką leidžia per prievartą. - Suirzusi šniurkšteliu. - Skaičiau, kad ankstyvoje vaikystėje itin svarbu puoselėti tokius ryšius, atsiranda tarpusavio supratimas...

Sesuo pertraukia mane kilstelėdama ranką.

- Ramiau, vaikų raidos specialiste. Tiesiog savaitgalį pažaisk su ja. Pasiukutenkit, knygutes kartu paskaitykit. Ir bus gerai, - šypteli ji. - Jei jau prakalbome apie tai. Paėmei man ką nors?

- Paėmiau ir tau, ir Majai, ir mamai.

- Ačiū. Aš vis neturiu laiko nueiti į

biblioteką. – Austėja perjungia bėgį ir patapšnoja man ranką. – Gerai, kad grįžai. Džiaugiuosi. Maja irgi džiaugiasi. Ane, Bite Maja?! – šūkteli ji garsiau.

Išgirdusi savo vardą, mergaitė iškelia rankutes ir vėl kuo plačiausiai išsišiepia, parodydama smulkius baltus dantukus. Jos galvą dengia žalsva kepuraitė, bet žinau, kad po ja – kupeta juodų garbanų. Tokių mūsų šeimoje niekas kitas neturi.

Pašnairuoju į pečius siekiančius šviesius sesers plaukus, į vasaros saulės seniai nemačiusias blyškias rankas, gniaužiančias vairą. Kartais ji pakelia vieną ir išsiblaškiusi pamasažuoja kurį nors petį. Pastebiu įtampas raukšleles akių kampučiuose, kietai sučiauptas lūpas. Pajuodusius pakius. Gali ji šypsotis kiek panorėjusi,

gali sau čiauškėti žvaliu balsu – aš matau nuovargį, įsismelkusį į ją iki kaulų. Matau nemigos pėdsakus ir įtampą, kurią kelia nesibaigiantys rūpesčiai vienai auginant vaiką. Iš dalies todėl ir grįžau į Klaipėdą. Norėjau būti šalia Austėjos, padėti jai auginti Mają. Kartu savanaudiškai troškau palaikančio šeimos glėbio, besąlyginės meilės. Ir, žinoma, norėjau būti kuo toliau nuo Simo, jo tobulo...

– Kaip tu? – mano mintis pertraukia sesuo. – Jau įsikūrei? Nieko netrūksta?

Šypteliu. Štai ko man stigo Vilniuje – paprastų dėmesio ženklų, išduodančių meilę ir rūpinimąsi.

– Nieko netrūksta, ačiū.

– Pasakyk, – tarsteli ji ir, pastebėjusi klausiamą mano išraišką, priduria: – Jei ko nors prireiks.

Mudvi nusišypsoms viena kitai ir pa-nyrame į tylą. Klaipėda lieka už nu-garos, automobilis spartėdamas į-suka į greitkelį. Dar kelios minutės, ir būsimė namie. Keista taip galvoti a-pie tėvų namus – juk juose negyvenu jau daugiau nei dešimt metų. Kaskart atvykstu kaip viešnia, bet vis tiek mintyse sakau: grįžtu namo.

Mano paauglystės kambarys seniai virtęs jogos kilimėlių sandėliuku, bet man ta vieta visada liks ypatinga. Se-seriai turbūt kitaip – Austėja savo kambario nė neturėjo, todėl visada apsistoja skirtame svečiams. Kai tė-vai įsigijo namą, ji jau studijavo Kaune. Į Klaipėdą grįžo vos atsiėmusi diplomą – sakė labai pasiilgusi jūros. Aš užtrukau ilgiau. Vilniuje ir studijas baigiau, ir dirbau, ir gyvenimą kūriau. Tačiau štai abi seserys Labutytės vėl

klaipėdietės ir nuo šiol viskas bus gerai.

***

Austėja sumažinusi greitį įsuka pro vartus. Priekiniai žibintai, nubrėžę puslankį, apšviečia pažįstamą blyškiai rausvą automobilį.

- O, činkvečentas! - šūkteli Austėja, atsisėgdama saugos diržą. - Deimantė svečiuose.

- Nežinojau, kad bus, - sumurmu ir lipu ant trinkelėmis išklotos įvažos.

Kol Austėja iš automobilio iškelia Mają, aš susirenku daiktus nuo užpakalinės sėdynės, atidarau bagažinę ir pradėdu traukti sesers krepšius. Tuo metu įsižiebia lauko lempa, prasiveria namo durys ir šviesos stačiakampyje sujudoja smulki neaukšta mūsų mamos figūra.

- Maja! - pašaukia ji, pritupia ir

laukia, kol vaikaitė įpuls į glėbį.

Mergaitė negaišta – tekina pasileidžia per kiemą, šūkaudama „Vera! Vera!“. Mama nieku gyvu nesutiko būti vadinama močiute. Kadangi visas jos vardas – Veronika – mažylei dar per sunkus ištartti, ji tapo Vera. Artindamosi prie durų, mudvi su Austėja linksmai susižvalgome. Nuo tada, kai atsirado Maja, tapome nebeįdomios. Galime ir nepasirodyti, svarbu, kad mažylė būtų.

Prie pat durų sesuo sustoja kaip įbesta, aikteli ir pradeda kuistis savo didžiulėje rankinėje. Iš solidarumo palaukiu jos.

– Kas yra? – šnibžteliu, stebėdama jos paklaikusias akis, žibančias prieangio lempas šviesoje.

– Pamiršau! – sušnypščia ji. – Kad turiu bandelę su dešrele.

Aš irgi aikteliu.

- Kaip galėjai pamiršt?!

- Nusipirkau, kad pakeliui suvalgyčiau, bet pamiršau. Aha! - pergalingai sušunka ji, ištraukdama popierinį riebalų dėmėmis išmargintą maišelį.

Matau, kad minutėlę ji svarsto: palikti bandelę visam savaitgaliui automobilyje ar paskubomis sukimšti čia pat, tėvų kieme. Turbūt laimi taupumas arba alkis. Sesuo pradeda čiaumoti, baimingai dairydamosi į praviras duris. Tylėdama ištiesiu ranką, ji atlaužia man galiuką ir po minutėlės karštligiško kramtymo lieka vienintelis įrodymas - suglamžytas maišelis. Austėja sugrūda jį į patį rankinės dugną. Mudvi įsimetame į burną po mėtinį ledinuką ir ryžtingai žengiamo pro duris....